

1753 2. Beh. af Forsl. t. Finanslov f. Finansaaaret fra 1. April 1877 til 31. Marts 1878. 1754

Forflag der skulde blive vedtagne. Da vort Materiel jo er saa ringe, stilles der saa meget større Fordringer til Personellet, og Personellet vil ikke paa nogen Maade kunne faae den tilstrækkelige Dugtighed, naar det ikke faar den tilstrækkelige Dvælse, og man kan vistnok ikke tilside sætte Dvælsen i Estabre. Jeg vilde derfor meget anbefale, at den forlangte Bevilling blev staaende. — Flerstallets Forflag med Hensyn til de militære Lærere vil jeg ogsaa ønske, ikke maatte blive vedtaget og maa, altsaa anbefale, at bevilge det foreslaaede Beløb. — Endelig er der et Spørgsmaal, som ikke vedkommer selv Marine, men hele den søfarende Befolkning i Verden, som seiler paa vore Farvande; det er Bevillingerne til et Reservereservat og til Laage signaler. Jeg vilde ønske, at jeg kunde oprulle et Billede for de Herrer af en Nat som den sidste og de Folk, der i en saadan Nat seile ved vore Kyster, i Laage eller Snetykning, og jeg tror da ikke, at Nogen af Dem vilde gaa med til at negte at yde dem den Hjælp, man kan yde dem. Der er en stor Opfordring for os til at støtte de Forflag, der i den Henseende kunde komme frem, og jeg tror, at man maa sige, at vi staa langt tilbage. Der er ingen Nødhavn her i Danmark, her er kun saa og til dels ringe Fyr, og endelig er her ingen Laage signaler. Det har viist sig i andre Lande, hvor megen Nytte disse gjøre. Vi behøve ikke at gaa længere end til vore egne Dampskibsførere, som fare paa Kiel, de benytte dem og finde deres Veie udelukkende derefter. Det vilde være af stor Betydning for alle Søfarende, om der var saadanne Signaler paa Vestkysten eller ved Skagen. Jeg vil derfor af yderste Gode anbefale Vedtagelse af de Forflag, der i den Henseende stilles af Ministeren. — I Anledning af Punkt 220 i Betænkningen ønsker jeg at udtale, at havde Ministeren i Sommer begjæret en Bevilling til Udrustning af en Fregat til Reise for Hans Majestæt Kongen, havde jeg stemt derfor, i det Tilfælde Ministeren havde brugt en Fregat til samme Reise og forlangt Efterbevilling, havde jeg stemt derfor. Men jeg bestrider altid enhver Ministers Ret til at benytte nogen Bevilling til Andet, end hvad den er vedtagen til. Ministeren har gjort det, og jeg haaber, at Retten skal komme til at dømme i denne Sag. Men det er ikke nok dermed. De Udtalelser, som kom fra den ærede Minister, vare saadanne, som om den ærede Minister vilde stille sig mellem Folket og Kongen, fordi vi ikke havde villet bevilge de Penge, som Hans Majestæt Kongen havde Brug

for. Jeg tror, at man maa sige, at det danske Folk ingeninde har negtet Noget, hverken af Penge eller Liv og Blod for sin Konge (Hør! Hør!). Jeg tror ikke, at den høitærede Minister har Ret til at tro, at det danske Folk vil negte ham et Beløb til Kongens Reise; men dermed er det ikke sagt, at han skal benytte Marinens Dvælskonto, naar Ministeren selv vedkjender sig, at Dvælskerne ere for ringe.

Marineministeren (Haffner): Den sidste Udtalelse af det ærede Medlem fra Aalborg (Tramp), som indbragte ham adskillige Hør her i Tinget, tror jeg virkelig, at det ærede Medlem kunde have sparet sig; thi den finder ikke den ringeste Anvendelse paa, hvad jeg har sagt. Der er ikke et Ord i mine Udtalelser idag, som berettiger ham til at sige, at jeg har gjort Forsøg paa at stille mig mellem Kongen og Folket. Jeg har ikke med et Ord talt om, at Folkethinget her skulde ville negte Ministeren en Bevilling til Udrustning af en Fregat, som han ansaa for nødvendig for at overføre Hans Majestæt til et andet Sted — ikke et Ord har jeg udtalt i den Retning. Jeg har sagt, at det var ikke hensigtsmæssigt, det var ikke rigtigt af den og den Grund at komme til Rigsdagen med et Forlangende, og jeg tilføiede udtrykkelig, at, selv om jeg havde villet gaa til Rigsdagen, vare Tiden og Forholdene neppe af den Art, at det vilde have været rigtigt af mig at komme med et saadant Forlangende. — Naar det ærede Medlem haaber, at Retten skal komme til at dømme om den foranstaltede Gjæring af mig, at have benyttet en Dvælsfregat paa den Maade, som sket er, saa skal jeg ikke sige eller ønske Noget, som kunde berede det ærede Medlem nogen Skuffelse. Jeg haaber, at han vil faae sit Dnsst opfyldt, og jeg skal meget rolig imødesee, hvad Følgen deraf vil blive. — Det ærede Medlem fandt Udsigt at anke over ved Marinens Administration. Han fandt, at Administrationen forlangte ikke Nok, og naar den endelig havde faaet Noget, saa sørgede den ikke for, at det blev brugt. Det er en ganske ny og enestaaende Bebreidelse, som jeg hører her fra det ærede Medlem. Den almindelige Bebreidelse og den, som jeg ogsaa har hørt baade idag og igaar, er den, at Krigs- og Marineministeren forlanger for Noget, og ikke den, at han forlanger for Lidt. Og hvad det angaar, at de givne Bevillinger ikke blive benyttede i deres fulde Udstrækning og i rette Tid, saa tror jeg ogsaa, at den Anke